

er klart, at den ydre emballage må kontrolleres. Det gælder såvel transportanordninger for enhedslast, f.eks. containers og trailers, som enkelte godsenheder. Har transportøren f.eks. på grund af tidligere erfaringer anledning til at tro, at der foreligger mangler, selv om nogle sådanne ikke fremgår af en ydre besigtigelse, bør en nøjere undersøgelse af emballagen foretages. Kontrollen af pakningen skal ikke indrettes alene på, om det pågældende gods kan komme til skade eller ej, men også med henblik på, om der foreligger risiko for, at godset på grund af foreliggende mangler kan forårsage skade på mennesker eller last.

I *stk. 1, andet punktum*, findes en bestemmelse, som regulerer transportørens pligt til indvendigt at besigtige en container eller lignende transportanordning. Har afsenderen leveret en færdiglastet transportenhed af denne type, gælder som hovedregel, at transportøren ikke behøver åbne denne for en indvendig kontrol. Har transportøren imidlertid grund til at tro, at der foreligger mangler, f.eks. vedrørende emballage, stuvning eller sikring, skal han dog besigtige transportanordningen indvendig.

Denne bestemmelse er en følge blandt andet af dommen »Tor Mercia«, ND 1977, side 1. Ved transport med et ro/ro-skib var lasten på en trailer kommet i bevægelse og faldet ind mod lasten på en nærstående trailer og havde derved forårsaget skade. Den førstnævnte trailer var stuvet af transportkunden og leveret færdiglastet til rederiet. Sveriges Højesteret konstaterede, at transportøren havde ansvaret for stuvningen af lasten, og han burde have haft grund til mistanke om, at stuvningen af lasten i traileren var mangelfuld. Transportøren kunne ikke under sådanne omstændigheder være fritaget for ansvaret for, at stuvningen og pakningen af godset inden for de enkelte lasteenheder var foretaget på en måde, som indebar fornøden sikkerhed med hensyn til risikoen under søtransporten.

Udvalget har ikke anset det for realistisk eller blot rimeligt at pålægge transportøren pligt til at åbne hver eneste transportanordning af enheds karakter for at kontrollere, at stuvningen er sket på behørig måde. Bestemmelsen

omfatter derfor kun de tilfælde, hvor der er grund til at tro, at der foreligger mangler af den ene eller anden slags. Dette kan f.eks. foreligge derved, at enheden fremviser skader, men også på baggrund af erfaring om, at der har foreligget mangler ved lignende transportere fra denne samme afsender.

Stk. 2 regulerer transportørens pligter, når man har opdaget mangler af den type, som er omtalt i *stk. 1*. Afsenderen skal underrettes herom, og hvis det er muligt have lejlighed til at afhjælpe manglerne. Kan dette ikke ske, foreligger der ikke nogen pligt til at transportere godset.

Til § 257. Farligt gods

Paragraffens første stykke svarer til § 92 i den gældende sølov, Haag-Visby-reglernes artikel 4, *stk. 6*, samt Hamburg-reglernes artikel 13, *stk. 1 og 2*. Den angiver afsenderes pligter ved transport af farligt gods.

Stk. 1 indeholder forskrifter om mærkning og oplysningspligt i forbindelse med, at farligt gods leveres til transport. Afsenderen har pligt til at iagttage disse forskrifter, uanset om godset afleveres til den transportør, som har afsluttet aftalen, eller en undertransportør. Er godset ikke mærket, eller gives der ikke oplysninger om dets farlige beskaffenhed, bliver afsenderen ansvarlig for skade, som anført i § 291.

I spørgsmål om transport af farligt gods findes en omfattende offentligretlig lovgivning. Bestemmelser af den type som her omtalt findes blandt andet i lov nr. 584 af 29. september 1988 om skibes sikkerhed m.v. Vedrørende søtransport har Søfartsstyrelsen (tidligere skibstilsynet) givet særskilte forskrifter i en bekendtgørelse om transport til søs af farligt gods i indpakket form m.v. i »Skibstilsynets Meddelelser «B», kapitel VII: Transport af farligt gods«. De nævnte regler bygger på internationale aftaler, blandt andet 1974-konventionen om sikkerhed for menneskeliv til søs, kaldet SOLAS 1974.

Udkastets bestemmelser indeholder, ligesom § 92 i den gældende sølov, blot forskrifter om pligt til at mærke farligt gods samt til at underrette transportøren om, at sådant gods er